

mende er der ligeledes en stigende Skala, begyndende med en Afgift af 50 Øre pr. kg for Tobak til en Pris af ikke over 6 Kr. pr. kg og sluttende med en Afgift af 20 Kr. pr. kg for Tobak til en Pris af over 45 Kr. pr. kg. Denne Stigning synes jeg ikke kan kritiseres, thi det forekommer mig, at den er retfærdig, og jeg mener ogsaa, at det er et demokratisk Princip, som ligger til Grund for Beskatningen, der jo stiger i Forhold til Varens Værdi. Man kan i det hele taget ikke sige om dette Lovforslag, at det vender den tunge Ende nedad, nej, det vender den tunge Ende opad, og det er ogsaa det Princip, man bør holde fast paa i Skattesager. For Skraa og Snus bestemmes det, at der i Afgift skal svares 10 pCt. af Varens Pris. De øvrige Paragraffer i det første Kapitel indeholder forskellige Regler om Afgiftens Berigtigelse, Varenes Pakning m. m., alt dette skal jeg ikke komme ind paa.

Kapitel II indeholder Bestemmelser om Omsætningsafgift af Cigarer og Cigarillos, og denne Afgift er ikke som Afgiften af Cigaretterne beregnet efter Stykprisen, men er ansat til visse Procenter af Værdien. For Cigarer, som ikke koster over 120 Kr. pr. 1 000 Stkr., betales der en Afgift af 20 pCt. af Værdien. Derefter stiger Afgiften jævnt og ender med en Sats af 50 pCt. af Værdien for Cigarer, der koster over 400 Kr. pr. 1 000 Stkr. De øvrige Paragraffer i dette Kapitel indeholder de nærmere Regler for Afgiftens Erlæggelse. Kapitel III indeholder Bestemmelser om Afgiften for Dyrkning af Tobak. I dette Kapitel fastsættes Afgiften af hjemmeavlet Tobak til 50 Ø. pr. Kilo af den avlede Tobak, der ved Skattens Beregning skal være i naturlig, lufttørret Tilstand; Tobakken maa altsaa ikke være underkastet nogen Behandling, den skal tørres naturligt, inden Afgiften beregnes. Denne Afgift paa hjemmeavlet Tobak har maaske ikke ret megen Interesse for Statskassen, da der, saa vidt mig bekendt, ikke avles ret megen Tobak her hjemme.

I Kapitel IV, som hedder „Almindelige Bestemmelser“, staar der i § 20 forskellige Ting, som er fritaget for Afgift; paa disse skal jeg dog ikke komme nærmere ind. Kapitel V hedder „Fremstilling af Tobaksvarer og Indførsel af samt Handel med Raatobak og Tobaksvarer“. Her omtales de Fordringer, der stilles, for at man kan faa Lov til at fremstille forskellige Tobaksvarer. I § 22 staar der saaledes, at der skal løses et Tobakskort, som for Virksomheder uden fremmed Arbejdskraft koster 25 Kr. og for Virksomheder, der beskæftiger fremmed Arbejdskraft, koster 50 Kr. om Aaret. Der

er, som den højtærede Finansminister har sagt, sket nogen Lempelse med Hensyn til Hjemmearbejdet, og jeg for mit Vedkommende paaskønner i højeste Grad dette. Den højtærede Finansminister har ogsaa omtalt de Straffebestemmelser, som er foreslaaet indført, og dem skal jeg heller ikke komme nærmere ind paa. Der staar i § 35 angaaende Bøderne, at naar de ikke kan inddrives, kan de forlanges afsonet, og hvis de udgør indtil 3 000 Kr., afsones de med 1 Dag for hver 50 Kr. — det er en jævnt stor Dagløn —, men hvis de udgør over 3 000 Kr., kan de afsones med 1 Dag for hver 100 Kr.

Den højtærede Finansminister omtalte ogsaa Efterbeskatningen. Jeg skal heller ikke komme nærmere ind herpaa, men blot sige, at det er min Overbevisning, at det var nødvendigt, at Tobaksfabrikanterne blev gjort opmærksom paa, at der vilde komme noget saadant, for hvis det ikke var sket, men de kun havde faaet at vide, at et Lovforslag vilde fremkomme, vilde der selvfølgelig være blevet hamstret i allerhøjeste Grad Cigarer og Tobaksvarer, og det vilde have været en Ulykke, særlig i Betragtning af den store Arbejdsløshed, som er her i Landet.

I § 41 staar der, at Finansministeren er bemyndiget til at anvende et Beløb af indtil 200 000 Kr. til i visse Tilfælde at yde Hjælp til Indehavere af Virksomheder o. s. v. Beløbet er blevet forhøjet i Folketinget, idet det fremsatte Lovforslag kun havde foreslaaet 100 000 Kr. Jeg har egentlig ikke noget imod, at dette Beløb opføres her i Loven, da det kun skal bruges til Hjælp til uformuende, men ellers kunde der være en vis Fare ved at komme ind paa noget saadant, indføje en saadan Bestemmelse, thi Meningen er jo ikke, at Staten, hvis en eller anden af forskellige Grunde blev nødt til at opføre med sit Erhverv, skulde være forpligtet til at yde Erstatning. Men i det foreliggende Tilfælde er der vist ingen Fare for, at Bestemmelsen kan faa farlige Konsekvenser.

§ 42 bestemmer, at de ved Loven fastsatte Afgifter kan nedsættes ved Bevilling paa Finansloven. Det er vist rigtigt, at der indsættes en saadan Paragraf; idet det, hvis det skulde vise sig, at Skatten bliver unødvendig høj, jo er rimeligt, at der er en Mulighed for, at den kan nedsættes. Nogen Fare for, at det skal ske i en nær Fremtid, er der vist neppe, men nu er der i alt Fald gennem denne Bestemmelse givet Mulighed for, at Skatten ved Bevilling paa Finansloven kan nedsættes, men ikke forhøjes.

De fastsatte Afgifter er beregnet at skulle